

Răsunetul cultural

S.S.B.N.

SOCIETATEA SCRITORILOR DIN BISTRITĂ-NĂȘĂUD

An. VII; Nr.2 (70), februarie 2019

Apare lunar sub egida Filialei Cluj a

Uniunii Scriitorilor din România

Supliment literar și artistic realizat de Societatea Scriitorilor din Bistrița-Năsăud

Maxim Dumitraș: Catar, Pictura 1

EDITORIAL:

Transparență și opacitate

Ce ar putea fi poezia?

Iată o întrebare cu un număr nelimitat de răspunsuri. Dintre multele definiții posibile, îmi face plăcere să îmi amintesc de întâmplarea pe care o relatez cu mulți ani în urmă un confrate, poet, o povestioară demnă de rememorare. Se zice că Rainer Maria Rilke, în drumul său zilnic de la locuință spre biroul unde își exercita slujba de secretar al sculptorului Rodin, traversa o piață în care, una cu peisajul, era nelipsită o cerșetoare. În una din zile, poetul s-a oprit în fața ei și, cu un gest natural, i-a așezat în față un superb trandafir, apoi, discret, și-a văzut de drum. Din ziua aceea nimeni nu a mai văzut-o pe cerșetoare. Spunea prietenul meu, pe bună dreptate, că poezia este acel lucru fragil, aparent neînsemnat, dar care ar putea cutremura ființa din interiorul ei. Pornind de aici, nu doar anumite întâmplări, cunoscute unui număr restrâns de indivizi, ci chiar istoria oferă destule exemple în care literatura, îndeosebi poezia, se dovedește uneori de o forță greu de prevăzut.

Oricum am lua-o, propunerea de definire de mai sus rămâne una metaforică, deși frumoasă, dar e mai puțin măsurabilă. Critica literară, teoreticienii s-au apropiat de definiții mult mai palpabile conturând nemăsurabilul în termeni științifici. Sunt deseori amintite calitățile limbajului poetic, printre care ambiguitatea și transparența. Dacă ambiguitatea este percepută mai ușor, în sensul că realizează o trecere dinspre particular spre universal, dinspre aspectul unic spre cel general valabil, ceea ce permite o polivalență a textului poetic tradusă prin posibilitatea de identificare (regăsire de sine) a cititorilor, dincolo de spațiu și timp, în textul poetic, transparența e mai puțin luată în seamă, prinsă în tiparele sufocante ale limbajului comun, cititorul fiind cu greu convins să îl depășească.

În realitate, lucrurile sunt mult mai simple și la îndemâna oricui. Dacă admitem că autorul comunică prin imagini poetice, simțim nevoia să percepem lumea de dincolo de imagine, lume pe care o bănuim a fi și a noastră. Textul poetic este aidoma unei ferestre prin care contemplăm ce este dincolo de ea. Geamul poate să fie neted sau cu denivelări, poate fi limpede sau marcat de diferite culori, poate fi chiar ciobit. Oricum, dincolo de el se dezvoltă imaginile unui univers, fie ele fragmentate, limpezi, colorate în diferite nuanțe, mai senine sau mai sumbre, distorsionate, mai mici sau mai alungite, ca într-un basm, dar care ar putea să fie asemenea celor pe care le purtăm în propria-ne ființă, cu care ne-am putea identifica (mai ales spiritual) sau nu.

În schimb, dacă prin geamul acela pe care am convenit să îl numim text poetic nu se vede nimic, oricât ar fi el de spectaculos și cu oricâte podoabe l-am împovăra, se cheamă că versurile sunt opace, adică nu prezintă nici cel mai mic interes pentru cititor. Ornat din belșug, cu imagini șocante deseori, cu un curaj lingvistic ce se vrea suficient sieși, fără a lăsa să se vadă ceva dincolo de el, nu reușește să comunice, pentru că nu are ce propune.

Lipsa de transparență, opacitatea reprezintă una dintre bolile grave ale diletantismului poetic, diletantism care se răspândește azi tot mai mult, pe de o parte datorită mijloacelor de comunicare tot mai perfecționate și mai ieftine, lucru de înțeles, pe de altă parte, unei toletanțe crescânde a unor oameni de cultură (decidenți), lucru de neînțeles. Voi reveni cu exemple concrete.

ADUCERILE-AMINTE:

135 de ani de la naștere Moș - Andrușca

Moș-Andrușca, iepuraș,
A pornit-o spre oraș,
Cu ghitară la spinare,
Ca să facă o cântare.

Dar vulpoiul vânător
Stă cu pușca la picior.
Uite-l că ridică pușca
Și-l împușcă pe Andrușca!

Pif-paf! Măi pușcaș,
Unde-i bietul iepuraș?...

Otilia Cazimir (12.02.1884-1967)

Despre voluptățile criticii de întâmpinare

Andrea Hedeș a devenit pe parcursul a doar șapte ani una dintre vocile importante și impozante ale literaturii de azi. Fără a pune la socoteală eforturile manageriale necesare înființării unei edituri și a unei reviste literare, este suficient să menționăm volumele sale pentru a ne face o idee despre amploarea interesului autoarei pentru fenomenul literar și, în consecință, a manifestării acestui interes în creația proprie.

Fără îndoială, volumul „Cele mai frumoase. Șapte ani de recenzii” (Editura Neuma, Cluj-Napoca, 2018) constituie o bornă a traseului biobibliografic al Andrei Hedeș. El însumează cronicile de întâmpinare din acești șapte ani, ilustrând pe deplin migala cu care autoarea, din postura criticului literar în acest caz, se apropie de cărți, revelându-le detaliile și înțelesurile mai puțin accesibile lectorului neavizat sau grăbit.

Urmărind felul în care sunt construite opiniile critice, constatăm, dincolo de limpezimea gândului expus pe marginea cărților comentate, acuratețea și justețea evaluării, precum și un soi de pioșenie față de volumul deschis pe masa de lucru. „Întâmpinarea” pe care o face Andrea Hedeș volumelor stă tocmai sub semnul acestei smerenii senine. Astfel că nu sunt deloc întâmplătoare cuvintele autoarei din scurta prefață: „Redusă la câteva cuvinte, activitatea de cronicar literar înseamnă să tai lemne și să cari apă de la fântână, ca în povestea zen. Spațiul în care trebuie imaginată povestea este însă Purgatoriul lumii literare. Recenzorul poate rămâne captiv aici, fără a urca în cercurile de lumină și întuneric ale lumii scriitorilor, lume în care este inclus cu indulgență.” (pp. 5-6)(Ca o remarcă, autoarea acestor rânduri a reușit cu grație să traverseze limitele cercurilor la care se face referire, volumele sale de versuri fiind martori consistenți și credibili în această privință.)

Sunt cuvinte ce emană multă modestie, firește. Este aceasta o lecție ce trebuie a fi învățată înainte de orice în îndeletnicirea

de cronicar literar. De-abia din acest punct se poate construi o viziune critică, un orizont larg. Pentru că el, punctul la care fac referire, își are sorginea în dragostea pentru literatură, fără de care, în mod inechivoc, actul critic devine lipsit de noimă și semnificație, sterp, în cele din urmă.

Și poate tot acestei smerenii despre care vorbeam i se datorează savoarea actului critic, unanim apreciată în cazul textelor Andrei Hedeș. Voluptatea lecturii este însoțită invariabil de o acută plăcere a scrisului pe marginea cărților parcurse. Astfel că actul critic capătă valențe literare el însuși, autoarea izbutind să-l transforme într-un spectacol în sine. Fapt cu atât mai plin de semnificații, cu cât el nu este construit independent, ci în permanență racordat la esența textului comentat.

Limbajul critic primește astfel carnație, plasticitate, frazele sunt irizate, receptarea textelor constituind prilej de însăilare a unui nou construct estetic. Scriind despre un volum al lui Constantin Rupa, bunăoară (exemplul este cu adevărat ales la întâmplare,

fiecare pagină din volum fiind ilustrativă în acest sens), autoarea afirmă: „(...) Constantin Rupa uzează de toate uneltele pietrarului, de la dalta și pana de fier la ciocanul de spart, lucrând în carnea poemului, ciopliind ideile, dantelând cuvinte, șlefuiind incantații, ritmuri interioare. Unele poeme ajung astfel să aibă un aspect aproape de polisare, altele sunt voit închegate încât cititorul să pipăie loviturile daltei, unele au trup scobit de rocă dură, altele din griuri subtile, din roz sfielnic ori albul sfidător al marmurei.” (p. 108)

Tocmai acestui aspect (important și definitoriu din anumite puncte de vedere pentru maniera în care scrie Andrea Hedeș despre literatură) i se datorează afirmația pe care am făcut-o cu altă ocazie, completând comparația cronicarului cu cel care „taie lemne și aduce apă de la fântână”: Andrea Hedeș nu face doar aceste lucruri, ea mai aduce și câte un buchet de flori în casa aceasta care e literatura.

Nu în ultimul rând, se cuvine a fi remarcată fina erudiție a comentariilor adunate în acest volum. E un fapt interesant însă; departe de a ostenta, trimerile la alți autori completează firesc și rafinat comentariul, fără a epata. Nu de puține ori, cronicile debutează cu astfel de referințe, menite în primul rând să ațintească reflectoarele asupra a ceea ce se va dovedi esențial în cartea la care se face referire. „«Un Rebreanu hăituit» este o carte oglindă. Nu o «oglină purtată de-a lungul unui drum» ci o oglindă așezată în dreptul inimii și în care se reflectă chipul scriitorului. Al scriitorului Liviu Rebreanu. Al scriitorului Andrei Moldovan. Deoarece, o știm, «cine scrie se scrie»...” (p. 178)

„Cele mai frumoase” este o carte ce se cuvine a fi parcursă nu doar cu interes ci și cu plăcere. Pentru că centrul său gravitațional se găsește tocmai în asta, în plăcerea și bucuria de a citi și de a scrie despre cărți.

Vasile Vidican

Când lumina este personaj

La apariția sa, în 1948, „Țara zăpezilor” a fost considerată una din cele mai reușite opere din creația lui Y. Kawabata, laureatul Premiului Nobel pentru literatură în anul 1968; în România, a apărut în două ediții (2015 și 2018), în traducerea Stancăi Cioancă la Editura Humanitas. Cunosător profund al spiritului nipon, acest autor ne

prezintă cu har scriitoricesc o complicată poveste de dragoste dintre Shimamura (un intelectual rasat, cunosător al teatrului kabuki încă din copilărie, traducător din Valery, Alain sau eseuri franțuzești din perioada de înflorire a baletului rusesc, având chiar de gând să scoată pe cheltuiala lui mici ediții de lux) și Komako (o gheișă sensibilă, dar capricioasă, care cunoscuse, la vârsta de 16 ani, un bărbat ce a răscumpărat-o din ucenicia de gheișă). De fiecare dată când protagonistul nostru, bărbat căsătorit și cu copii, vrea să regăsească contactul pierdut cu natura, dar și cu sine însuși, vine într-o stațiune termală din „țara zăpezilor”, unde o întâlnește pe această fată, inițiată în dans, teatrul kabuki, muzică, caligrafie, pictură, arta conversației, dar și în firea bărbaților. Sinceritatea fetei mai, mai că îi tulbură echilibrul, aceasta mărturisindu-i, printre altele, și faptul că înainte suferise o depresie nervoasă și că fusese cerută în căsătorie de bărbatul cel generos pe care nu-l iubea; în cei cinci ani de conviețuire cu el nu și-a deschis niciodată inima în fața lui, dar nici n-a avut curajul să se despartă de el.

Inițial, Komako a devenit gheișă, întâi fără contract, mai apoi cu contract pe patru ani, ca să-i plătească „logodnicului” medicii și îngrijirea, de aceea, protagonistul „o simțea în sinea lui pură și nevinovată”, însă, undeva, în străfundul inimii, întreaga poveste „aducea totuși a melodramă ieftină”. Mai mult, aceasta, când cântă pentru cineva la care ține, își pierde vocea, în schimb, pentru necunoscuți nu are deloc trac. Este o perfecționistă, o deranjează dezordinea, este nemulțumită până și de felul cum sunt așezate păturile și cearșaful. Cu vorbele sale bine ticluite și comportamentul său ciudat avea puterea să-l ademenească, să-l recheme mereu, deși locuia departe de această stațiune. La rândul său, și el o poartă întruna în imaginație și amintire, încearcă să-și arate afecțiunea,

dar, se pare că ceva nu funcționa în relația aceasta oarecum bizară și misterioasă, încă necunoscându-se-a ajuns; experimentata Komako, adevărată cunosătoare a limbajului trupului, îl vizitează nechemată, chiar și atunci când prietenul ei era pe moarte, nu stă să-l vegheze, își petrece nopțile la Shimamura în odaie, iar în ziua decesului celui ce-i fusese cândva sortit îl conduce pe acesta la gară, refuzând să-și vadă fostul iubit agonizând, sub pretextul că nu vrea să-l vadă cum moare. Cultă și educată, ea îi mărturisește toate trăirile și frământările, se despozează prin confidențele sale ca și când ar vrea să le transmită acestuia și să-l încarce pe el cu ele. Deși fata revărsa asupra lui toată căldura ființei ei, captându-i atenția, și îl înconjura cu dragostea sa fierbinte, ea nu primea nimic, în schimb, el, în lumea sa, plină de fantome și plămuii melancolice, obișnuindu-se cu apariția inopinată a acesteia în camera sa, cu mișcările sale grațioase, fluide și seducătoare, cu confesiunile sale, o suportă, însă în miezul ființei ei îi ghicea ceva rece, necunoscut. Pentru noi, europenii, faptul că Shimamura îi cere lui Komako - probabil dornică și ea de plăceri lumești - să-i aducă o altă gheișă ni se pare un mare afront, o jignire, dar ea, senină, îi prezintă o tânără, pe care, totuși, el o respinge în final, căci „clientul e liber (...) să îndepărteze o gheișă când pofteste”; de altfel, în stațiunile balneare-climaterice japoneze la orice oră din zi sau noapte și se vor pune la dispoziție gheișe tinere sau mai în vârstă, adevărate profesioniste, cu pieptănăturile lor complicate, buzele rujate cu un roșu intens provocator și straturi groase de farduri albe ca zăpada, în funcție de cât te ține buzunarul. Cu toate că statutul lor este situat la granița dintre artă, prostituție și damă de companie, ele posedă rafinamentul codurilor și multor arte din lumea lor, de la mers, felul cum dansează, și până la modul cum toarnă ceaiul, toate trebuie să exprime artă și finețe.

Societatea niponă percepe natura mult mai profund decât noi; unii japonezi vizitează regiunile de munte doar pentru a admira frunzișul de toamnă, au obiceiuri inedite pentru europeni, cum ar fi „izgonirea păsărilor”, o festivitate a copiilor din ținutul zăpezilor, descrisă cu multă migală și artă. Nu sunt uitate și alte tradiții. Kawabata înfățișează cu lux de amănunte drumul parcurs de firul de cânepă și torsul acestuia, până la țesutul și albitul pânzei pe zăpadă, ba face și o scurtă istorie a vestitelor pânzuri chijimi ieșite din mâinile harnice ale fetelor între paisprezece și douăzeci și patru de ani, dedicate acestui meșteșug.

Lumina este un personaj secundar în acest roman și are rolul de a nuanța sentimentele și comportamentul personajelor; se vorbește despre lumina soarelui, a lunii, a stelelor, a jărăticului, a felinarului, a zăpezii, a oglinzii, a lumânării, a boabelor roșii de fasole mungo, care „sar din păstăile uscate în toate părțile, ca niște stropi de lumină”, ierburile Kaya au „strălucirea metalică”, ramurile de arțar luminează cu flăcările lor frunzișul, iar toamna „se întunecă și ruginitul frunzelor în pădurile de pe munți, căpătând în razele amurgului sclipiri reci de mineral”.

Citind această carte, vă asigur că veți avea parte de o lectură reconfortantă și vă veți familiarizama intens cu mentalitățile și tradițiile din Țara Soarelui-Răsare.

Icu Crăciun

Menuț Maximinian: Ultimul înger

Reamintim că, în anul care a trecut, doi colegi ai noștri, membri ai Societății Scriitorilor din Bistrița-Năsăud (SSBN), au fost primiți, cu acte în regulă, în Uniunea Scriitorilor din România, la Filiala Cluj: Andrea H. Hedeș și Menuț Maximinian. Marcăm în acest număr succesul lui Menuț Maximinian, printr-un mănunchi de poeme, alături de felicitările cuvenite. Grupajul face parte dintr-un volum în pregătire.

R. C.

I
Înger în pod
Aproape
de Dumnezeu serafimilor
Fărădelegile mele
sunt acum fărădelegile lui

Zilele, precum clipele
Somn neîntors
pe ritm de greieri
Dimineți în care de trei ori mă lepăd
La primul cântat de cocoș
De Hristosul ars cu fierul roșu în
palmă

Sfânt, sfânt...
Cântă îngerul cu mulți ochi
Și aripi frânte
De greutatea păcatelor
Sunt zidirea căzută
Din pagini de carte

II
Umbra îngerului
se lungește sau scade
pe peretele casei
După cum lumina soarelui îl în-
soțește

Într-o cutie cu acte
Poze cu neamuri: heruvimi și ser-
afimi
Duhuri netrupești

În copilărie
se ruga de dimineață
După ce își spăla obrazul la fântână
Măinile
se împreunau deasupra apei
„Ferește-ne pe noi de tot răul
cu cinstitul tău acoperământ”
Iar inima îi tresălta

III
Roți de foc
poartă îngerii cu ei
Și nopți de bobotează
Cu leacuri băbești
Și cete de Luceferi
Necăzuți în ispită

Om între cărări
Înghițit de pânțelecele pădurii
Lupi albi
urlând la lună

Și îngeri păsări
ce te scos în lumină

Înger în oglindă
Bărberit până la os
la răsărit de soare

Îngerul meu face fântâni
Bem apa vieții
precum Iisus
la fântâna lui Iacov
de la femeia samariteană.

IV
Îngerul
poartă biserica
În brațele
veșniciei

Clopote
zâmbind la soarele dimineții
Creștinii vin

spre țara promisă
Inimi obosite și buze neîndreptățite
Dau slavă
Celui fără de trup pământesc

Păcatele rod
Mai rău decât cariile
lemnul bisericii
Parcă ai fi pe rugul aprins

Doar îngerul cu ochii mari
Purtându-și crucea
Lăcrimează
cerând iertare în numele tău
Precum Iisus
în numele păcătoșilor pe Golgota
Iartă-l părinte că nu știe ce face

V
Ultimul înger
Coboară din liniștea
ce e totuna cu cerul
Să poarte
greutatea neputinței

Peste culmi împădurite
miros
de ierbi de mai

Vânt și ploaie
Oameni și duhuri
pe pajști
ca bisericile

Pe drumuri de nori
Spre Dumnezeu
Miros de smirnă și tămâie
Și urme lăsate
pe cer în zbor
De aripi pierdute

VI
Bea ceai
din căpița de flori
Vorbind în podul casei
De parcă ar avea oaspeți
din neamul heruvimilor

Lumina adevărului
răsărită în lume
Inimă deschisă
Dragoste din icoane
între cer și pământ

Fluturi veseli
pe apă de flori
Cântând a miluire
„Ridică-mă la cer
Stăpâne preamiliostiv”

Îngerul
se răsfirea pe cer
Duh alb
ieșit din casa păcătoșului

Vieți simple
în locuri neștiute
Departate de timp
Strigând învierea

Cer
desfăcut în fâșii
Înger
ce caută odihna
printre flori și păsări
Precum Noe în arca lui

Zumzet continuu de rugăciune
și pâine zvântată la soare
cu abur de duh lin
pentru toate zilele

VII
Ca o cădelnițare
Muzica îngerului
De la capăt de lume
Verdețea dumnezeieștilor căi

De când stă în podul casei
Îngerul e om
Barba e aspră și colțuroasă
Ochii se schimbă
din albastrul cerului
în verdele pământului
Fața din albă
devine roșie
ca mărul copt

Râde
când atinge pământul
Se pierde
în mirosul trandafirilor
Și mintea
începe să priceapă

firea omului
Doborât de patimi
cântând
Aliluia

VIII
Răscruce de gânduri
Oameni ridicați
să atingă cerul
de pe creasta muntelui

Fuioare de ceată
pe poteci lumești
Privind
lung spre înfinit

Drum mic
de înger
străjuind
cruci de piatră
Spatele lor
cară oameni
frânți de păcate

Spre hotarele
neștiute ale lumii
Pești uriași

Copil în zbor
printre îngeri și păsări

Crucea din deal
Prag de biserică
Unde soarele se odihnește
pe chipul sfinților
ce stau cumiți
pe ziduri
Așteptând
locul plin de ceruri
Bătrâni și uscați de vreme

Învierea
Cu pleoapele coborâte
rugăciune spusă spre cer
Adunată
precum mierea în stupi

IX
Înger prin apă
Șarpe pe uscat
Iarbă cuminte

sub pași
Urcuș
spre nicăieri
Doar fumul
din hornul caselor
este viu

Mireasa nopții
are mâini albe
Ce nu știi
de munca pământului
Iar faldurile veșnintelor
scoase din cotloane
Au miros îmbătător
de pudră
pe obrazul uscat
al unei batrâne
De trandafiri uscați,
De lucruri
pământești

X
La icoana
din lemn sfințit
Împreunează palmele
ce devin pământii
Părul încărunește
Precum al oamenilor

Îngerul
devine muritor

Zi de zi
pe acorduri de vioară
Din înaltul cerului
până în adâncul pământului
Ceas de rugăciune
Pentru fântâni, ape și sfinți,
Pentru noi
cei notați pe un carnețel
Ca la pomelnicul popilor

Străbate prin ziduri
La buza pământului
Își pleacă încep capul
Aude vorba muritorilor
Și șoaptele apei vii
Ce cântă când o torni în pahar
„Bucură-te minune slăvită de ser-
afimi”

SCRIITORI ROMÂNI DE PRETUTINDENI: Eugen Barz (Spania)

Începând cu acest număr, „Răsunetul cultural” va publica, în cadrul unui proiect amplu, texte ale unor scriitori care trăiesc în afara granițelor țării, dar care, într-un fel sau altul, întrețin o relație culturală cu județul Bistrița-Năsăud. Proiectul se va finaliza cu o antologie în care referințele vor fi mai ample, iar textele o să apară bilingv, și în limba țării în care autorul trăiește.

Eugen Barz (n. 1959 în Sălișteștea Nouă, jud. Cluj) este preot în Parla/ Madrid și a publicat volumele de versuri: „Cinematograful singurătății” (Editura Neuma, 2016) și „Iarba din ceainic” (Editura Colorama, 2017). Este membru al Asociației Scriitorilor și Artiștilor Români din Spania (ASARS). Prezentul grupaj face parte din volumul „Dintr-o altă copilărie”, în pregătire la Editura Școala Ardeleană.

O pasăre
își cântă zborul
altfel
în fiecare cuib,
în fiecare lume,
numai în propria
durere
nu.

Fără memorie
burțile morilor
se umflă
în lucernă.
Șarpele de aramă
s-a ridicat
peste ape,
lemnul crucii
a odrăslit
pe umerii lui,
întru Hristos

Ca aripa deasupra apelor zbor
spre cântatul cocoșului,
spre tânguirea lui Petru.
Înțelepți ca șerpilor
fiii pământului scot capetele
să mă muște,
bucura-se-vor fiicele trădării de a mea hulă,
ca de o groapă fără speranță.
Împreună cu zeița hazardului vor să intre
în timpul vieții mele,
dar cartea existenței s-a scris
înainte de a mă naște -

sunt nazireu legat de cer
precum liliacii de tavan.
Vorbesc în numele urcușului,
al stejarul ce nu cunoaște câmpia,
zadarnic linia privirii lor desenează
alte ceruri.

Cu gheare tatuete
rupe carne din mine –
vedetă de cinema
Sancho Panza luminează
ca un neon,
gângav recită din clasici.
Printre păturile
întinse spre desfrâu,
înăbușe chipul meu
într-o pungă de plastic.

Între bine și rău
păsările oarbe
încălcite în părul meu
vă sunt cunoscute.
Mă veți întreba
de glasul lor
ce plantează
vocale ascuțite
în urechi,
vă voi spune
despre primul cântat
al cocoșilor,
din vremea când Petru
plângea cu amar.

Cu oglinda ochilor vorbesc
despre razele ei
ce-mi înțepă corpul
și despre Sancho Panza –
picador leneș
ascuns sub epidermă.
Îmi vine să țip,
m-au declarat
toreadorul anului,
o pâclă gălbuie
mă învăluie,
broaștele
orăcăie sonete
masându-mi fruntea de gheață.
Pe paharul de vodcă
degetele scrâșnesc,
taurul năvălaș
vrea sufletul meu.

De pe dunga paharului scriu
despre memoria acestei oglinzi,
coasta ei se zbate în mine.
Scriu despre urletul ei,
despre imaginea ce scapără printre gene,

mă rog pentru limba ei otrăvită.
Ochii mei s-au subțiat,
au văzut ce nu se poate spune,
dorința mea sună fără înțeles.
Balon gata să plesnească,
oglinza aceasta mă trage
în crăpăturile pământului.
Cine a văzut ceasul lui Dali
cum curge, va înțelege.

Glasul meu peste grădini
limbile ierburilor nu îl întrec,
drăgaice în haită l-au huiduit,
am închis cuvintele lor în palmă.
El cântă despre păianjeni
și musculițe
ce hrănesc broaște pe șanț,
despre înclinația mea spre științe
când mintea se ascunde sub fermoare
împreună cu luna plină
și se micșorează încet.
Cu degetul arătător ca o vâslă la buze,
el întoarce pe dos cântecul.

Este duminica mohorării,
suprim glasul bufniței
din sminteala gândurilor,
am cedat unei frumuseți
căreia nu i se vede chipul,
în jurul meu funia dansează
asemenea unei umbre.

Și nu va mai fi altă lume mai încolo
ca și cum în noi ar intra țepușe,
iar ochii ar vedea roiuri de grauri isterici
la marginea orașului pregătit de tortură -
palizi scormonim prin buzunare după
niște bănuți
și după o umbră de pâine.
Am prorocit în zadar despre duminici și
cimitire,
despre demnitatea cuvintelor
mai fierbinți decât buzele unei femei,
am ezitat să intru la voi -
zise nebunul orașului de lângă țejghea -
pe lumea cealaltă doar eu voi străluci
ca un desen de argint.
la niște bănuți și mănâncă în pace

I-am simțit fiorul
ca o tremurare de lună,
aș fi vrut să îmi descânt
de friguri,
să înece visele negre -
mă obligă să strălucesc
ca un fluture pe tăblia unui pian.

resturile acestea de viață,
răspunserăm,
scrie cu ceară numele noastre
pe pântecele tău scobit de foame,
nu întoarce fața spre masa la care stăm,
alcoolul ne-a mâncat ficiații și sufletele.

Redacția:

Redactor șef: Andrei Moldovan

Redactori: Icu Crăciun, Menuț Maximilian, Vasile Vidican

Prezentare grafică: Maxim Dumitraș

Tehnoredactare: Claudiu Moldoveanu

Adresa: str. Bistricioarei nr. 6, Bistrița - jud. Bistrița-Năsăud;
email: rasunetul@rasunetul.ro